

ELS EFECTES DE LES
NEVADES NO SEMPRE
ES PODEN CONTROLAR

Jordi Badia

Periodista

La societat no responsable

Un vehicle llavanau retirant la neu a l'entrada de l'AP-2 de Lleida ■ ACN

Al poble, encara hi tenim neu. La nevada de dimecres de la setmana passada hi va deixar un bon gruix. Divendres vam arribar a set graus sota zero. A les zones més obagues i a les vores dels camins, li costa de fondre's. I això que aquests darrers dies ja no ha glaçat. Els parlo d'un poble de l'Alta Segarra, a tocar de Calaf. No és un poble de muntanya, però està situat dalt d'un turó, a vuit-cents metres d'alçada. Amb el castell de Boixadors, són els dos punts més alts de l'altiplà de Calaf.

DIMECRES AL MATÍ, VAM AGAFAR el cotxe i vam provar d'anar a treballar. No ens en vam sortir i vam trucar a la feina per avisar que no hi podríem anar i que treballaríem des de casa. Els primers pobladors del lloc van construir les cases una mica per sota del punt més alt del turó, per quedar arrecerats del serè. Quan bufa, que és gairebé sempre, s'agraeix la previsió dels colons de fa mil anys. Però, en dies com aquells, superar el desnivell que hi ha entre les cases i

el camí principal, una pista forestal asfaltada, esdevé impossible. Les dues sortides tenen un pendent de a penes 50 metres i 100 metres, respectivament, però quan es glacen es converteixen en murs infranquejables.

L'AJUNTAMENT HAVIA TIRAT SAL LA NIT abans i al matí van passar la pala per netejar els camins més transitats. Dijous, vaig provar de sortir per anar a treballar, però em vaig quedar enganxat en una conges-

Hauríem d'entendre que no podem tenir uns serveis i uns equipaments dimensionats com si fóssim Suècia

ta. A un altre veí li va passar el mateix. El vent havia desfet la feina de la màquina. Me'n va treure un tractor. Vaig arribar a l'oficina a quarts de quinze. Potser el més assenyat hauria estat quedar-me un altre dia a treballar des de casa, trucar a la feina i dir-los que els camins continuaven bloquejats per la neu i que ja hi aniria així que pogués. Però em va semblar que no ho havia de fer i em vaig arriscar.

EN EL MEU CAS, I EN EL DEL VEÍ QUE VAN anar a rescatar encabat, no va passar res de greu. No vam causar cap embús de quilòmetres de cotxes aturats ni vam posar en perill la integritat de ningú. A més, dijous era Santa Calamanda, la festa major d'hivern de Calaf, i els nens no tenien escola. Com a molt, que no dic que sigui poc, vam alterar el quefer d'un parell de persones que van haver de deixar la seva feina per agafar el tractor, muntar-hi la pala i venir-nos a treure del mal pas. Els ho vam agrair.

DIC AIXÒ PERQUÈ AQUELL DIMECRES on sí que hi va haver un bon enrenou va ser al Bruc, a l'AP-7 i als túnels del Garraf. En tots els casos, l'origen era semblant: un camió entravessat. Les cues van ser quilomètriques i els conductors es van quedar atrapats a l'embús. Les crítiques van ser les de sempre: falta de previsió de les administracions a l'hora de tirar sal i de mobilitzar i situar en els punts adequats les màquines llavanau, nul·la presència dels Mossos d'Esquadra per ordenar el trànsit i evitar que la cua es faci més grossa, poca agilitat de les autoritats competents per prohibir als camions que circulessin en aquelles condicions i arguments així. Cap ni un es va referir a la poca perícia dels conductors o a la seva falta de previsió en no portar rodes de contacte o cadenes o, simplement, d'haver-se quedat a casa sabent quina una ens n'havia de caure a sobre.

JO CREC QUE AQUESTS EPISODIS HAN de servir perquè les administracions millorin la seva capacitat de resposta i perquè revisin els seus protocols d'actuació i decisió. Tanmateix, hauríem d'entendre que no podem tenir uns serveis i uns equipaments dimensionats com si fóssim Suècia. Per més que volguéssim, mai en sabrem tant, ni tindrem la capacitat dels països nòrdics per moure's com si res enmig d'una tempesta de neu. Aquest afany de tenir-ho tot controlat sempre, de no acceptar que hi ha dies en què la naturalesa mana i el millor que podem fer és quedar-nos a casa i esperar que escampi, és un dels trets més fascinants de la societat no responsable.